

Arrest

**nr. 340 607 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, op 13 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. X van 5 januari 2026 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Palestina afkomstig te zijn, diende een verzoek om internationale bescherming in op 2 mei 2024.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoekster op 14 juli 2025. Verzoekster werd daarbij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en haar advocaat was daarbij aanwezig.

1.3. Op 29 juli 2025 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-Lidstaat die luidt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse soennitische moslima te zijn geboren op [...] juli 1997 in Khan Younis (Gaza, Palestina). U groeide op in Gaza samen met uw ouders, broers en zussen. Uw vader was werkzaam bij Fatah en ondertussen op pensioen. Jullie zijn geregistreerde UNRWA Palestijnen.

U studeerde tandheelkunde aan de Egyptische Beni-Suef universiteit dichtbij Caïro (Egypte). U studeerde er van 2015 tot 2022 alvorens terug te keren naar Palestina. U richtte er uw eigen tandartspraktijk op in Gaza.

U trouwde in 2022 met I. M. (OV. [...]) in Palestina. Hij verliet Palestina als eerste richting Europa. Uw echtgenote verzocht om, en verkreeg internationale bescherming in Griekenland. Hij reisde vervolgens verder naar België en vroeg hier om internationale bescherming op 27 maart 2023.

Op 17 december 2024 verliet u samen met uw familie Palestina richting Egypte. Momenteel verblijven uw ouders, uw zussen J., L. en F. en uw broer K. in Caïro. Uw broer I. kreeg een ingenieursbeurs in Amerika en verblijft in Pennsylvania momenteel.

Uzelf besloot Egypte te verlaten richting Europa. Na de overtocht van Egypte, via Turkije, naar Griekenland moest u uw origineel Palestijns paspoort afgeven aan de smokkelaar.

U kwam toe in Griekenland op 29 juli 2024 en verzocht er om internationale bescherming. U kreeg er op 6 augustus 2024 de vluchtelingenstatus toegekend.

U verbleef uw hele periode in Griekenland op Mytilini eiland. U zocht er naar werk als tandarts. U mocht een paar keer bij een organisatie bijspringen, maar wanneer het echte tandartswerk begon mocht u enkel observeren. U ervaarde dit als een gebrek aan respect en besloot niet meer terug te keren. Een Jordaanse tandarts die werkte in Griekenland raadde u aan om het land te verlaten omdat er amper werk te vinden is voor tandartsen die de Griekse taal niet machtig zijn.

U voelde zich tevens nooit veilig in het kamp op Mytilini. U werd er geconfronteerd met veel geweld. In het algemeen voelde u ook veel racisme omwille van uw hoofddoek.

Op 13 september 2024, de dag dat u uw Griekse reisdocument kon afhalen, vloog u per direct naar België, alwaar u herenigd werd met uw echtgenoot. U bent ondertussen zwanger van jullie eerste kindje. Uw Griekse reisdocumenten verscheurde u bij aankomst in België.

Op 28 mei 2025 werd door de Commissaris-generaal in hoofde van uw echtgenoot beslist tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek daar hij reeds over internationale bescherming geniet in Griekenland.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: UNRWA kaart (origineel), huwelijkscontract (kopie), afstudeercertificaat (kopie), geboorteakte (origineel), Palestijnse identiteitskaart (origineel), Palestijns paspoort (kopie), Belgische certificaten Nederlands + erkennen van diploma (kopie), werk kwalificatie certificaat (kopie), werkbadge Palestinian Dental Syndicate (origineel), UNRWA schoolcertificaat (kopie), residentieel verblijf Egypte (kopie), medisch rapport broer (kopie), serology attest (kopie), taalcertificaat van KUL (origineel), VDAB dossier (kopie), puntenlijsten van school (kopie), Messenger gesprek medewerker CMA (kopie), vliegticket (kopie), afspraken Belgisch ziekenhuis voor zwangerschap (origineel), blanco strafregister (kopie), middelbaar diploma (kopie), tandartsencertificaat (kopie), foto eigen kliniek in Gaza (kopie), paspoort vader met uitreisstempel (kopie), bewijs zwangerschap (origineel) en een foto van uzelf en uw echtgenoot in de Emiraten (origineel).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud zwanger was (CGVS p. 6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u erop gewezen dat u tijdens het gehoor ten allen tijde kon aangeven indien u zich niet goed voelde en / of een (extra) pauze wou (CGVS, p. 2). Op geen enkel moment tijdens het gehoor vroeg u om een bijkomende pauze of verklaarde u dat u omwille van uw zwangerschap niet (langer) aan het gehoor kon deelnemen. De Commissaris-generaal beschikt ook zelf niet over elementen waaruit blijkt dat u doorheen het onderhoud moeilijkheden kende omwille van uw zwangerschap, dan wel niet (langer) in de mogelijkheid was verder te gaan met het onderhoud. U bleek daarentegen doorheen het volledige onderhoud duidelijk in staat de u gestelde vragen goed te begrijpen en te beantwoorden en kon op een omstandige manier uw relaas uit de doeken doen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Zie DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 23 + verklaringen CGVS) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,....

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de

lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in [benoemen van de EU-lidstaat die bescherming verleende], is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Kiezen een item) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige situaties, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Zo verklaarde u zich niet veilig gevoeld te hebben tijdens uw asielpcedure in het kamp Mytilini. U was getuige van steekpartijen en andere geweldsfeiten. U was hier zelf nooit het slachtoffer van maar hiermee geconfronteerd worden gaf u angst. U verklaarde een keer met de andere vrouwen uit uw tent weggevlucht te zijn tot aan de zee omdat jullie zich zo onveilig voelden bij een uitbraak van geweld. U verklaarde ook gechoqueerd te zijn over hoe mannen fysiek aangevallen werden door de Griekse politie vanaf het moment u het bootje waarmee u aan land kwam in Griekenland verliet (CGVS, p. 12; p. 15).

Bijgevolg zijn deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland betreft, moet daarenboven worden benadrukt dat u geen concrete, soortgelijke ervaringen doet gelden. Waar uit de elementen in uw administratief dossier verder zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en taal voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

U verklaarde geen werk te vinden in Griekenland. U bent nochtans in de korte periode dat u er woonde aan de slag kunnen gaan als tandarts voor de organisatie Crisis Management Organisation (CMA). U mocht er twee keer op observatie komen. De derde keer, wanneer u mee wou helpen met het trekken van tanden, werd u gewezen op het feit dat dit (nog) niet aan de orde was voor u. en dat u verder diende te observeren. Gezien uw eerdere ervaring vond u dit weinig respectvol en u besloot niet terug te keren. Dat deze interacties hebben plaats gevonden betreffen vooreerst blote beweringen die u geenszins weet te staven. U legde een Messenger gesprek neer waar een medewerker van CMA bevestigt dat u er werkzaam bent geweest, niet meer niet minder. Zelfs al zouden de feiten gelopen zijn zoals u deze zelf schetst moet worden vastgesteld dat u zelf besloten hebt het werk neer te leggen omdat u zich er niet kon in vinden dat u niet meer verantwoordelijkheid kreeg (CGVS, p. 11; p. 13). Uit wat u laat optekenen kan echter geenszins worden afgeleid dat u, indien u de vooropgestelde procedure – eerst louter observeren – zou volgen vervolgens niet alsnog de mogelijkheid zou gekregen hebben om als tandarts aan te slag te gaan. Daarenboven kan uit wat u verklaarde hoegenaamd niet worden besloten dat u, als begunstigde van internationale bescherming, geen toegang zou gehad hebben tot de Griekse arbeidsmarkt. Het loutere feit dat u niet direct binnen uw eigen kwalificaties aan de slag kon, en dit, voortgaande op uw eigen verklaringen, louter omwille van interne regels, volstaat logischerwijs niet om te besluiten dat u in Griekenland uw basisrechten niet kon laten gelden.

Dit blijkt eens te meer uit volgende. Er werd u aangeraden door werknemers in het kamp om naar Athene te gaan en daar als kuisvrouw te werken. Ook dit vond u moeilijk te aanvaarden omdat u een tandarts van diploma bent en deze verlaging in job niet zag zitten (CGVS, p. 14). Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe géén stappen hebt

gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft de taal verklaarde u deze ook niet geleerd te hebben omdat niemand u daarbij hielp (CGVS, p. 14). Later verklaarde u dat een Jordaanse dokter u verteld had dat u minstens drie jaar nodig had om de Griekse taal onder de knie te krijgen en vervolgens zo als tandarts aan de slag zou kunnen gaan. Hetgeen u extra demotiveerde, zeker gezien de weinig respectvolle ervaring die u er had gehad als tandarts (CGVS, p. 15).

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

U gevraagd of u ooit van plan was geweest effectief een leven uit te bouwen in Griekenland verklaarde u dat u dit gedaan zou hebben als er een werkopportunity geweest was. Evenwel verklaarde u ook dat België altijd het hoofddoel was daar uw echtgenoot hier reeds woonde (CGVS, p. 13). Op 6 augustus 2024 kreeg u de vluchtelingenstatus en op 13 september kon u uw Griekse reisdocument gaan afhalen. Diezelfde dag vloog u naar België. U verbleef aldus één maand en een week als erkende vluchteling in Griekenland. Na het verkrijgen van uw reisdocumenten bleef u er geen dag langer (CGVS, p. 14). De vaststelling dat u na deze extreem korte tijd, na de toekenning van de status, vertrokken bent getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Blijkt bovendien dat u duidelijk beschikt over een netwerk en (financiële) middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen. Uw vader en uw familie wonen ondertussen in Egypte, gefinancierd door zijn pensioen en het werk van uw moeder als leerkracht.

Uzelf had vroeger een eigen tandartskliniek in Gaza (CGVS, p. 5; p. 8). Al deze zaken getuigen van zelfredzaamheid, financiële capaciteit en keuzemogelijkheden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van beperkte aanvaringen met racisme, namelijk dat u dit aanvoelde wanneer u uw hijab aanhad en tijdens uw periode in het kamp wanneer officieren zonder kloppen de tent inkwamen wanneer u niet bedekt was (CGVS, p. 14), moet worden opgemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van uw ervaringen pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde stukken vermogen ook geen ander licht te werpen op voorgaande.

Uw Palestijnse identiteitskaart, Palestijns paspoort, de UNRWA kaart en schoolattest uw huwelijkscontract en uw Palestijnse geboorteakte bevestigen louter uw persoonsgegevens, uw burgerlijke staat en het feit dat jullie geregistreerde UNRWA vluchtelingen zijn. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Griekenland zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

Wat betreft uw middelbaar diploma, puntenlijst, uw afstudeercertificaat, het tandartsen certificaat, foto van uw eigen kliniek in Gaza, werk kwalificatie certificaat en uw werkbadge Palestinian Dental Syndicate, uw blanco strafregister en het serology attest dient opgemerkt te worden dat al deze documenten staven dat u naar school bent gegaan in Gaza, tandheelkunde heeft gestudeerd in Egypte en een eigen kliniek geopend hebt in Gaza. U heeft ook bloedtesten gedaan in Gaza en u heeft een blanco strafregister daar. Deze stukken tonen echter ook niet meer aan dan dat maar hebben geen enkele betrekking op uw situatie als begunstigde van

internationale bescherming in Griekenland en kunnen derhalve dan ook niet tot een andersluidende conclusie leiden.

Alle documenten die u neerlegt ter staving van uw inzet en integratie hier in België, zijnde uw Belgische certificaten Nederlands + erkennen van uw diploma, het taalcertificaat van de KUL en uw VDAB dossier kunnen op zijn minst verdienstelijk genoemd worden. Echter uw nood aan internationale bescherming moet beoordeeld worden ten aanzien van het land waar u internationale bescherming geniet, hetgeen niet België is maar Griekenland. Deze documenten voegen dan ook niets wezenlijks toe aan uw relaas wat betreft uw situatie in Griekenland.

Uw afspraken bij Belgische ziekenhuizen en alle andere documenten aangaande uw zwangerschap bevestigen dat u zwanger bent en dat dit opgevolgd wordt in België, niet meer, niet minder.

De vliegtickets betreffen louter u reis naar België en de foto van uw echtgenoot en uzelf in de Emiraten toont dat jullie ginds waren. Ook dit staat niet ter discussie maar heeft geen uitstaans met uw situatie in Griekenland.

Het attest van residentieel verblijf van uw familie in Egypte, het medisch rapport van het bombardement waarbij uw broer gewond raakte en het paspoort van uw vader met uitreisstempel hebben niets te maken met uw eigen persoon noch persoonlijk relaas. Ook deze stukken kunnen bijgevolg geen ander licht werpen op bovenstaande motivering.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Tot slot kan hier nogmaals herhaald worden dat ook in hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek daar hij reeds over internationale bescherming geniet in Griekenland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u de vluchtelingenstatus werd verleend door Griekenland en dat u om die reden direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Palestina.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoekster te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan en de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna 'EVRM'), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna 'Handvest'), van artikel 9 van het Verdrag van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, van artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet'), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de redelijkheid- en zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht. Na een theoretisch betoog over de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen en de gedeelde bewijslast, gaat zij in een eerste grief in op het niet-naleven van de termijn. Zij wijst er op dat een termijn van 10,5 maanden om te

beslissen over de niet-ontvankelijkheid in deze omstandigheden onredelijk traag en nalatig is gelet op de implicatie op de geldigheidstermijn van een verblijfskaart van drie jaar. Hij betoogt dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig gehandeld heeft en dat de uitgiftedatum van een verblijfstitel niet overeenstemt met de datum van de ontvangst van de verblijfstitel. De hernieuwing neemt gemakkelijk een jaar in beslag. De behandelingstermijn kan niet als redelijk worden geacht en op die grond wordt de vernietiging van de bestreden beslissing verzocht.

In een tweede grief gaat verzoeker in op de schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsverplichting. Zij wijst op het facultatieve karakter van de bevoegdheid van de commissaris-generaal om een dergelijk verzoek onontvankelijk te verklaren en stelt dat moet worden nagegaan of verzoeker enige internationale bescherming geniet en vervolgens of het CGVS het verzoek niet-ontvankelijk kon verklaren. Zij wijst erop dat de commissaris-generaal haar beslissing op geen enkele informatie-uitwisseling staft om te stellen dat zij internationale bescherming zou genieten in Griekenland en verblijfsdocumenten zou hebben. De beslissing vermeldt geen enkele bron en het administratief dossier bevat geen enkel document hierover (document 3). Zij meent dat de commissaris-generaal zich niet baseert op actuele informatie en niet voldeed aan haar samenwerkingsplicht en dat zij evenmin rekening hield met het feit dat zij niet meer in het bezit is van haar verblijfstitel. De vraag die zich opdringt is hoe verzoekster in staat zal zijn een nieuwe verblijfstitel te verkrijgen en in welke omstandigheden zij zou kunnen terechtkomen in Griekenland. Het bekomen van een nieuwe verblijfskaart zelfs via internet is niet vanzelfsprekend. Er wordt geen begeleiding voorzien en de ADET dient ter plaatse te worden afgehaald in Griekenland en om een ADET aan te vragen en af te halen legt Griekenland terugkeerders bewust bijzonder lange wachttijden op en in die tussentijd worden geen tijdelijke documenten afgeleverd. Onder verwijzing naar het RSA-rapport van 2025 wijst zij erop dat terugkeerders bij terugkeer geen toegang krijgen tot een tolk en geen informatie krijgen over hoe zij hun ADET kunnen vernieuwen, dat dit zes maanden tot zelfs een jaar in beslag kan nemen en dat het volgens RSA/PRO ASYL om systematische tekortkomingen gaat. Zij meent dat de commissaris-generaal geen oog heeft gehad voor de huidige situatie van verzoekster noch met de huidige situatie in Griekenland, terwijl zij een onderzoek *ex nunc* dient te voeren en dat daarom de beslissing noch in rechte, noch in feite naar behoren is gemotiveerd.

In een derde grief over de bescherming en het verblijf in Griekenland betoogt verzoekster dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij in haar sociale rechten zal worden hersteld, dat zij heden nog internationale bescherming geniet en toegang heeft tot een verblijfskaart en dat de commissaris-generaal hiernaar onderzoek heeft gedaan, nu noch in de beslissing, noch in het administratief dossier enige tastbare grond wordt aangetroffen met betrekking tot de internationale bescherming en het bezit van een geldige verblijfstitel in hoofde van verzoekster.

In een vierde grief gaat verzoekster in op de afwezigheid van bescherming, de schendingen van het EVRM en van het Handvest. Zij citeert uit het arrest Ibrahim e.a. van het Hof van Justitie en betoogt dat de commissaris-generaal niets aanhaalt over de actuele situatie in Griekenland terwijl uit de huidige omstandigheden dat verzoekster in geval van terugkeer niet in haar fundamentele rechten zal worden hersteld en er geen menswaardig leven zal kunnen leiden zonder inbreuk op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Men kan haar niet verwijten dat zij niet wou blijven nu Griekenland zich schuldig maakt aan pushforwards. De commissaris-generaal erkent dat zij voor de toekenning van de status geconfronteerd werd met ernstige feiten en situatie maar neemt dit plots niet meer aan na de toekenning van de status. Zij stelt, haar verklaringen citerend, dat zij getuigde van huidziektes, 30 minuten staptijd voor een douche, onveiligheid, de vraag van de autoriteiten of er reeds in een vliegticket werd voorzien. Zij betoogt verder dat de commissaris-generaal geen rekening hield met haar kwetsbaar profiel als vrouw en stelt dat vrouwen gemakkelijker het slachtoffer worden van aanranding en seksuele mishandeling. Haar vrees is stemt dus overeen met de informatie over de situatie van vrouwen in Griekenland en citeert uit een artikel van Nielsen, N, "*Conditions dire at EU-funded migrant camp in Greece*", 29 december 2020. Verzoekster wijst verder op de praktijk van pushforwards met afwezigheid van voldoende voedsel in 2025 samen met andere onmenselijke en vernederende levensomstandigheden en stelt dat statushouders zich zelfs in een nog meer precaire situatie bevinden dan voor de toekenning van de status. Verzoeker meent dat Griekenland in een systeem zonder uitweg verweekt waarbij men voor het ene het andere noodzaak en wederzijds zodat een begunstigde nooit in staat is om de nodige documenten te kunnen neerleggen tot ontvangst van de dienst. Op die wijze is er geen mogelijkheid tot de basisbenodigdheden en -diensten. Er bestaan verder geen integratieprogramma's in Griekenland, met als enige uitzondering Helios, maar dit bestaat niet langer.

Zij stelt dat zij in Griekenland geen beroep kan doen op een effectieve bescherming door de overheidsdiensten of NGO's en dat de levensomstandigheden in Griekenland haar geen andere keuze lieten dan door te reizen. Zij stelt dat de commissaris-generaal met geen woord rept over de stopzetting van de activiteiten van Helios op 1 januari 2024 die de tekortkomingen van de staat trachtte op te vangen, dat het herstel van Helios broodnodig wordt geacht en dat de diensten van de vereniging moeten worden uitgebreid om de systematische tekortkomingen in de toegang tot documenten en sociale rechten in Griekenland te compenseren. Ook Helios + werd uitgesteld, wat ook bevestigd werd in het rapport van Nansen en de lancering zou voor midden juni 2025 maar met een effectiviteit die zo goed als nul is. Vervolgens gaat verzoeker aan de hand van landeninformatie, voornamelijk het RSA rapport van april 2025 over tot een aantal vaststellingen met betrekking tot de toegang tot huisvesting, gezondheidszorg, de arbeidsmarkt en de wetwijziging van 2020 en de gevolgen. Zij stelt met betrekking tot haar zelfredzaamheid en middelen dat

haar niet werd gevraagd naar de omvang van de opgeworpen financiële middelen naar haar netwerk, er werd niet gevraagd naar de omvang van het pensioen van haar vader en het inkomen van haar moeder in Egypte en naar de middelen die overbleven van de inmiddels gebombardeerde tandartspraktijk. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg betoogt verzoekster dat niet werd nagegaan of zij in het bezit verkeerde van een AMKA en dat het RSA/PRO ASYL verslag van 2025 blijkt dat de toegang tot de AMKA allesbehalve eenvoudig is tussen de diensten die de AMKA niet uitgeven, de staat die de begunstigden naar de verkeerde diensten stuurt en de bevoegde diensten die op arbitraire wijze bijkomende vereisten stellen. Zij stelt verder dat om een AMKA te krijgen zowel een wooncertificaat als een werkovereenkomst moet voorgelegd worden wat zo goed als onmogelijk is voor een begunstigde van internationale bescherming. Bovendien bevestigen internationale organisaties de moeilijkheden aangaande medische zorg en blijken zorgverleners vaak te weigeren om statushouders te verzorgen. Zij vreest voor haar medische toestand in geval van terugkeer omwille van haar zwangerschap en haar bloedgroep O waardoor zij speciale medicatie moet nemen en verwijst naar haar verklaringen hierover.

Zij stelt verder kwetsbaar te zijn door de situatie in Gaza, waar zij tal van familieleden verloor en waar haar woning en praktijk werden gebombardeerd en verwijst naar haar verklaringen hierover. Zij wijst op een arrest van de Raad van 16 januari 2025 en een nota van de organisatie Ulysse van 20 juni 2024 aan de Belgische overheid of de mentale kwetsbaarheid van Palestijnse verzoekers omwille van de situatie in Gaza en betoogt dat dit van belang is nu er in Griekenland geen aandacht is voor psychologische opvolging. Dit stelt haar bloot aan onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar Griekenland, zo betoogt zij.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft wijst verzoekster erop dat zij reeds in het kamp in Griekenland vrijwilligerswerk deed, dat zij wou werken als tandarts en de opportuniteit kreeg om twee dagen te observeren binnen de organisatie alvorens de derde dag de deur te zijn geweest. Zij joegen haar weg door te stellen dat zij maar in Athene werk moest vinden als kuisvrouw, Verzoekster betoogt dat dit een heel ander gegeven is dan de voorstelling van zaken door de commissaris-generaal die deze situatie doet lijken op een vriendelijke hint die verzoekster niet volgde. Zij besluit dat indien een statushouder toch toegang heeft tot de arbeidsmarkt, wat niet vaak voorkomt, deze is gedoend tot het illegale circuit. Voorts stelt verzoekster dat er zo goed als geen toegang bestaat tot taallessen en wijst erop dat zij dit aangaf en dat zij in België wel kon vorderen op taalvlak.

Vervolgens gaat verzoekster in op het racisme en mishandeling die voorkomt in Griekenland en waar zij tijdens het persoonlijk onderhoud ook op wees. Zij stelt dat racisme jegens migranten en asielzoekers door de Griekse overheid wordt aangemoedigd, dat de politie gekend staat voor geweld jegens migranten en dat Griekenland het land is met het grootste aantal extreemrechtse aanvallen. Verzoekster gaat in een volgend onderdeel in op de schendingen van het non-refoulementbeginsel en de weigering door Griekenland om statushouders terug te nemen. Zij citeert uit een persbericht van het EHRM inzake arrest 15783/21 van 7 januari 2025 in de zaak A.R.E. tegen Griekenland en stelt dat zelfs statushouders ondanks een geldig verblijf uit het land worden gezet. Verzoekster verwijst ter ondersteuning van haar stelling naar het artikel van The New Humanitarian "*Greece's 'new tactic' of migrant expulsion from deep inside its land borders*" van 7 oktober 2020 en stelt dat de Verenigde Naties de aanwezigheid van systematische tekortkomingen met betrekking tot het beginsel van non-refoulement in Griekenland aankaarten. Daarnaast wijst verzoekster erop dat Griekenland aankondigde dat zij geen statushouders zou terugnemen na een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen in een ander Europees land omwille van het bestaan van internationale bescherming in Griekenland zolang er niet besloten is tot een gelijkmatige verdeling van asielzoekers over Europa. Zij besluit dat er als dusdanig geen sprake is van effectieve bescherming in Griekenland en dat elke persoon, verzoekster inclusief, die wordt teruggestuurd naar Griekenland, des te meer zonder geldige verblijfstitel, hoewel zij door deze lidstaat -de internationale bescherming werd toegekend, in levensomstandigheden geplaatst zal worden die zwaarwichtig in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waardoor de commissaris-generaal niet had kunnen besluiten tot de afwezigheid van nieuwe elementen en niet verder gebruik had kunnen maken van de mogelijkheid om het verzoek niet ontvankelijk te verklaren.

In een vijfde grief gaat verzoekster in op de instandhouding van het gezin. Zij stelt dat zij zwanger is van haar echtgenoot, die in België verblijft en dat het voor zich spreekt dat het gezin in stand moet worden gehouden, conform artikel 23 van de Kwalificatierichtlijn. Zij heeft als zwangere vrouw en toekomstige moeder de steun nodig van haar echtgenoot en ouders moeten ook niet gescheiden worden van hun kind (artikel 9 van het Verdrag van de Rechten van het Kind).

In een vijfde grief gaat verzoekster in op de nood aan bescherming ten gevolge van de situatie in de Gazastrook. Zij herinnert er aan dat zij afkomstig is uit Gaza en besluit na de bespreking van landeninformatie dat Palestijnen op grond van hun Palestijnse afkomst het slachtoffer zijn van systematische vervolging en discriminatie vanwege Israël.

Verzoekster vraagt haar te erkennen als vluchteling, of ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en de aanstelling door de BJB toe aan het verzoekschrift.

4. Nota van de commissaris-generaal

In een nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure antwoordt de commissaris-generaal op de middelen in het verzoekschrift en verzoekt zij om toepassing van de louter schriftelijke procedure. In haar brief van 17 september 2025 deelt verzoekster mee dat zij bezwaar maakt tegen de behandeling via louter schriftelijke procedure.

5. Aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet tijdens de zitting van 11 december 2025 per J-Box een aanvullende nota neer van 11 december 2025 neer waarbij volgende nieuwe elementen worden bijgebracht: (1) "Nota: 'duiding e-mail Griekse autoriteiten – A.M.K.A'" dd. 17 november 2025, juridische dienst CGVS, (2) "Country Report: Greece. Update 2023", gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 (internetlink); (3) "Country Report: Greece. Update 2024", gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 (internetlink); (4) "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland" gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 (internetlink); (5) "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights", gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 (internetlink); (6) "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 (internetlink); (7) "Communication on the status of migration management in mainland Greece" gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 (internetlink), (8) "COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior", gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025 (internetlink), (9) Pressemitteilung nr. 30/2025 van 16.04.2025, Bundesverwaltungsgericht, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/pm/2025/30> en Jugement BVerwG 1 C 18.24, Bundesverwaltungsgericht, van 16.04.2025, beschikbaar op <https://www.bverwg.de/de/160425U1C18.24.0>, Pressemitteilung, Verwaltungsgerichtshof Kassel, van 2.09.2024, beschikbaar op <https://verwaltungsgerichtsbarkeit.hessen.de/presse/regelmaessig-kein-erneutes-asylverfahren-in-deutschland-nach-schutzgewaehrung-in-griechenland>; (11) Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24 beschikbaar op https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Entscheidungen/DE/2025/04/rk20250401_2bvr142524.html?nn=68112, samenvatting beschikbaar op <https://www.bundesverfassungsgericht.de/SharedDocs/Pressemitteilungen/DE/2025/bvg25-035.html?nn=68112> en (12) Bundesverwaltungsgericht, arrest D-2590/2025, van 11 september 2025, beschikbaar op: https://www.bvger.ch/media-releases/370101ae-ae1-4906-af90-e64e187487bb/en/d-2590-2025_web.pdf.

4.2. Ter terechtzitting van 11 december 2025 legt verzoekster een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen worden bijgebracht in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet: (1) AIDA-verslag van september 2025 (internetlink); (2) RSA, Recognised Refugees 2025, Access to documents and socio-economic rights, 7 april 2025; (3) RSA, No support for refugees returned to Greece, 20 maart 2025 (internetlink); (4) COI Focus. Griekenland. Helios en Helios Junior (internetlink), 17 september 2025; (5) COI Focus, Aide aux Migrants (internetlink) en Brief van Griekse NGO's van 19 november 2025, RSA, Recognised refugees statistics in Greece: first half of 2025, 30/09/2025 (internetlink). In de aanvullende nota wort ook geargumenteed dat Palestijnen een sociale groep zijn met een bijzondere kwetsbaarheid. Aan de aanvullende nota worden volgende stukken toegevoegd:

- Letter 19/11/2025 to CGVS: Inaccurate and misleading information in CEDOCA Country of Origin Information Focus: Greece, Assistance tot Migrants report, published 25th July 2025.
- Medische documenten met betrekking tot zwangerschap.

4.3. Na de heropening van de debatten om de verzoekster de gelegenheid te bieden haar standpunt mee te delen over de aanvullende nota die door de commissaris-generaal via J-Box werd neergelegd tijdens de zitting van 11 december 2025 waar de commissaris-generaal niet verschenen is noch vertegenwoordigd was, legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer per J-Box op 20 januari 2020, die op 21 januari door de griffie van de Raad werd overgemaakt van verzoekster waarin volgende nieuwe elementen worden bijgebracht:

(1) Nota A.M.K.A. wetgeving Griekenland, dd. 16 januari 2026, juridische dienst CGVS; (2) COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025 (internetlink); (3) Country Report : Greece. Update 2024, gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 (internetlink); (4) Pressemitteilung nr. 30/2025 van 16.04.2025, Bundesverwaltungsgericht, beschikbaar (internetlink) en Jugement BVerwG 1 C 18.24, Bundesverwaltungsgericht, van 16.04.2025, (internetlink); (5) Pressemitteilung, Verwaltungsgerichtshof Kassel, van 2.09.2024, (internetlink); (6) Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24 (internetlink), samenvatting beschikbaar op (internetlink); (7) Bundesverwaltungsgericht, arrest D-2590/2025, van 11 september 2025 (internetlink). Ook tijdens de zitting van 22 januari 2026 verschijnt de commissaris-generaal niet en is zij ook niet vertegenwoordigd. In de aanvullende nota wijst de commissaris-generaal er onder meer op dat de circulaire logica waar het RSA rapport van 7 april 2025 verwijst niet terug te vinden is in de andere informatie waarover het CGVS beschikt en dat in het recentere AIDA rapport hier geen melding van wordt gemaakt. Op basis van informatie verkregen van het Griekse ministerie van Asiel en Migratie (zie nota in bijlage) is de commissaris-generaal

van mening dat er, afgezien van de wettelijke voorschriften, momenteel administratieve belemmeringen bestaan die de activering van het sociale zekerheidsnummer voor begunstigden van internationale bescherming die geen geregistreerde baan hebben, aanzienlijk bemoeilijken. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Deze vaststelling mag echter niet verhullen dat personen die bescherming genieten bij elk van deze stappen met administratieve moeilijkheden kunnen worden geconfronteerd.

4.4. Ter terechtzitting van 22 januari 2026 legt verzoekster een aanvullende nota neer waarin zij naar dezelfde bronnen verwijst die worden bijgebracht in haar eerste aanvullende nota en ingegaan wordt op volgende aspecten van de door het CGVS bijgevoegde wetgeving en inhoud van de regelgeving: Bijlage 1: AMKA – Social Security Registration Number, dd. 14 december 2023; Bijlage 2: Instructies betreffende de toekenning en werking van de AMKA, dd. 1 april 2024; Bijlage 3: “*Concernant l’attribution de l’AMKA aux bénéficiaires d’une protection internationale et aux demandeurs d’asile*”, dd. 13 februari 2018; Bijlage 4: Wet 4368/2016; Bijlage 5: “*Règles visant à garantir l’accès des personnes non assurées au système de santé publique*”, dd. 4 april 2016; Bijlage 6: COI Focus Griekenland “*Aide aux Migrants*” dd. 25 juli 2025 dient buiten beschouwing gelaten te worden rekening houdend met het schrijven van de Griekse NGO’s aan het CGVS van 19/11/2025. In de aanvullende nota wordt verder betoogd dat de “*nieuwe*” nota van de commissaris-generaal van 17 november 2025 niet aanvaard kan worden omdat in strijd met artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de emailuitwisseling met de Griekse autoriteiten waarop de nota is gebaseerd niet wordt bijgebracht. Verder betoogt verzoekster dat de beëdigde vertaling van de wet zoals soms neergelegd door het CGVS de niet verifieerbare informatie uit de nota van 17 november 2025 weerlegt en dat zij bijgevolg verwijst naar het RSA-rapport dat duidelijk stelt dat een actieve AMKA noodzakelijk is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. Er is volgens verzoekster niets dat erop wijst dat zij de concrete en reële mogelijkheid zal hebben zonder geconfronteerd te worden met aanzienlijke administratieve belemmeringen om zijn AMKA te activeren zonder arbeidsovereenkomst en om te kunnen werken zonder actieve AMKA. Zij voegt volgende documenten toe aan de aanvullende nota:

- akte van geboorte en bijkomende documenten in verband met geboorte en zwangerschap.

5. Beoordeling

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtcollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

5.2 De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigde dat zij op 29 juli 2024 in Griekenland toekwam, op 6 augustus 2024 de vluchtelingenstatus verkreeg en op 13 september haar Griekse verblijfsvergunning en Grieks paspoort ophaalde (NPO, p. 12). Verzoeksters verklaringen hierover zijn ondubbelzinnig en bevestigen dat zij wel degelijk de vluchtelingenstatus kreeg in Griekenland en er een verblijfsvergunning en reisdocument verkreeg. Waar zij in het verzoekschrift opwerpt dat de commissaris-generaal zich niet baseert op enige informatie-uitwisseling dat verzoekster internationale

bescherming geniet in Griekenland, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster zelf ondubbelzinnig bevestigde dat zij de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland en er zelf aan toevoegde dat zij op 13 september 2024 haar Griekse verblijfsdocumenten heeft verkregen, welke zij volgens haar verklaringen later verscheurde (NPO, p. 14).

Als dusdanig ligt geen informatie voor waaruit zou kunnen blijken dat de Griekse autoriteiten de internationale beschermingsstatus van verzoekster hebben ingetrokken of beëindigd. Dat verzoekster niet langer over haar Griekse verblijfsdocumenten zou beschikken doet daaraan geen afbreuk. Uit de bepalingen van de Kwalificatierichtlijn volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, die in de tijd beperkt kan zijn en hernieuwbaar en de toegekende internationale beschermingsstatus, die slechts in een beperkt aantal gevallen kan worden beëindigd, herroepen of ingetrokken. Er zijn geen concrete indicaties dat dit heden het geval zou zijn. Het is aan de verzoekster om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de internationale beschermingsstatus die zijn volgens haar verklaringen heeft verkregen op 6 augustus 2024. De Raad kan *in casu* enkel vaststellen dat verzoekster in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. Indien zij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar beschermingsstatuut omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoekster toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

In casu moet in de huidige stand van zaken het verzoek om internationale bescherming worden behandeld op grond van het weerlegbaar vermoeden dat Griekenland het Unierecht en bijgevolg de uit de Kwalificatierichtlijn voortvloeiende verplichtingen met betrekking tot de toekenning en beëindiging van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus respecteert.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

5.3. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

5.4. Verzoekster verklaart dat zij niet naar Griekenland kan terugkeren omdat zij er racisme ervoer omdat zij een hijab draagt, omdat zij zwanger is en angst heeft om dakloos te zijn met haar kind.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (*“Communication on the status of migration management in mainland Greece”*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de

ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde

land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetwijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een ‘geldige’ verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22; *Country Report: Greece. Update 2024*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202, 266-267).

Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd.

Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (*Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection*) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van

internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt. HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten; - integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus "the European way of life", en vorming in sociale vaardigheden;- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (*Kéntro Ensomátosis Metanastón*, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan.

De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiendienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving; (ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apascholísis, DYPA); (iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven. Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland ("*COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*", 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; "*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; "*Communication on the status of migration management in mainland Greece*", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).-

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven ("*COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*", 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34).

In het AIDA rapport van september 2025 wordt hierover echter geen melding gemaakt. Het verslag *"Feitenonderzoek"* stelt dan weer dat het beschikken van een geldig AMKA-nummer volstaat (p. 37). Wat er ook van zij, de Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en desgevallend toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (*"Communication on the status of migration management in mainland Greece"*, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandsstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de Richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening

houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto* uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen.

Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. ‘cash assistance’), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; *“Country Report: Greece. Update 2025”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé-dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine

vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*; beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (Refugee.info Greece, *"Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)"*; UNHCR, *"Living in Greece – Access to Healthcare"*). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 50). De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkendiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; *"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asieldienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt 5 dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen

in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. “*Alkyoni II*”) kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asieldienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precare situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asieldienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; “*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precare situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een “*certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus*” of een “*certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming*” verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; “*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; “*Country Report: Greece. Update 2024*”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen (“*Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; *“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*“Country Report: Greece. Update 2024”*, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

5.6. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

5.7. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*Ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precare situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoekster in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan haar specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft verleend, haar zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

5.8. Vooreerst dient de Raad na te gaan of verzoekster al dan niet specifieke elementen aanbrengt waaruit voor haar een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Het Hof van Justitie heeft niet heeft gedefinieerd welke elementen een *“bijzondere kwetsbaarheid”* vormen die moeten worden onderzocht om te bepalen of een verzoeker om internationale bescherming, in het geval van een terugkeer naar de lidstaat die hem een internationale beschermingsstatus heeft verleend, zich in een zodanige situatie zou bevinden dat hij *“vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*. In dit verband merkt de Raad op dat artikel 20, derde lid van de Richtlijn 2011/95/EU, dat betrekking heeft op de *“Algemene bepalingen”* in hoofdstuk VII van deze richtlijn, getiteld *“Kenmerken van de internationale bescherming”*, als volgt luidt: *“3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen die lijden aan een geestesziekte en personen die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld blootgesteld zijn”*.

De Raad benadrukt dat bovengenoemde opsomming wordt voorafgegaan door het woord *“zoals”* en dus slechts als voorbeeld en niet als exhaustief kan worden beschouwd. Bovendien acht de Raad het overeenkomstig het vierde lid van het bovengenoemde artikel 20, dat bepaalt dat *“(l)id 3 (...) uitsluitend van toepassing (is) op personen die volgens een individuele beoordeling van hun situatie bijzondere behoeften hebben”*, passend om rekening te houden met alle elementen die verzoeker met betrekking tot zijn persoonlijke situatie heeft aangebracht. Op dit punt acht de Raad de algemene situatie in de lidstaat die een internationale beschermingsstatus heeft verleend een belangrijk onderdeel van de persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming die deze bescherming in die lidstaat reeds geniet.

Hoe problematischer de situatie van begunstigen van internationale bescherming in de genoemde lidstaat na een analyse op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens blijkt te zijn, des te minder zal van de verzoekster kunnen worden geëist dat zij specifieke elementen aanbrengt die in haar hoofdte een *“bijzondere kwetsbaarheid”* aantonen in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Ongeacht enige persoonlijke doelbewuste keuze, moet rekening moet worden gehouden met elementen die niet worden betwist en moet in het kader van een toekomstgerichte beoordeling worden nagegaan of verzoekster bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften.

Er wordt benadrukt dat het onderzoek van het beschermingsverzoek ingediend door verzoekster zich niet kan beperken tot een beoordeling van haar levensomstandigheden in Griekenland als statushouder voor haar

vertrek uit deze lidstaat maar dat de voorzienbare levensomstandigheden in geval van terugkeer naar deze lidstaat in aanmerking moeten worden genomen worden, rekening houdend met haar individuele omstandigheden.

In casu blijkt dat verzoekster in januari 2026 is bevallen van een zoon J.. Dit blijkt uit de bij haar aanvullende nota neergelegde documenten van het UZ Leuven van 15 januari 2026 en het uittreksel van de geboorteakte van 19 januari 2026 (Aanvullende nota verzoekster neergelegd ter terechtzitting van 22 januari 2026, stuk 1). Verzoekster licht ter terechtzitting toe dat het om een vroeggeboorte gaat en dat haar kind in de prematuurafdeling van het ziekenhuis verblijft. Hieruit volgt dat verzoekster de ouder is van een in België geboren kind.

Artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, [...] vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”*

Verzoeksters kind is weliswaar geboren na de bestreden beslissing, maar deze beslissing is heden, gelet op de beroepsprocedure, niet definitief. Bijgevolg wordt vermoed dat het door verzoekster ingediende beschermingsverzoek mede namens het in België geboren kind is ingediend, minstens zijn er geen indicaties die op het tegendeel wijzen.

Waar uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster internationale bescherming geniet in Griekenland, bevat het rechtsplegingsdossier evenwel geen enkele aanwijzing dat haar in België pasgeboren kind net als haar moeder in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Uit geen enkel stuk aanwezig in het rechtsplegingsdossier kan blijken dat het in België geboren kind over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en/of hiervoor in aanmerking komt.

In dit verband dient worden herinnerd aan de rechtspraak van het Hof van Justitie waar wordt benadrukt dat in artikel 33, lid 2 van Richtlijn 2011/95/EU een exhaustieve opsomming wordt gegeven van de situaties waarin de lidstaten een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk kunnen beschouwen. Zowel uit het uitputtende karakter van deze opsomming als het afwijkende karakter van de in deze opsomming genoemde gronden voor niet-ontvankelijkheid volgt volgens het Hof dat artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2011/95/EU strikt moet worden uitgelegd. Voormeld artikel kan dus niet worden toegepast op een situatie die niet overeenstemt met de bewoordingen ervan. In het bijzonder kan volgens het Hof de personele werkingssfeer van deze bepaling zich dus niet uitstrekken tot een persoon die om internationale bescherming verzoekt en zelf niet in aanmerking komt voor een dergelijke bescherming als bedoeld in die bepaling. Bijgevolg moet 33, lid 2, onder a), van Richtlijn 2011/95/EU zo worden uitgelegd dat het niet op overeenkomstige wijze kan worden toegepast op het door een minderjarige in een lidstaat ingediend verzoek om internationale bescherming, wanneer niet deze minderjarige zelf maar zijn ouders in een andere lidstaat internationale bescherming genieten (HvJ 1 augustus 2022, C-720/20, *RO tegen Bundesrepublik Deutschland*, pt. 47-55).

Volgens de parlementaire voorbereidingen van het voormelde artikel 57/6, § 3, 3° bestaat, in het geval de commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden dat de verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming, omdat zij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 108-109).

Bijgevolg is het voor het onontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming, met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, een absolute vereiste dat het vast staat dat de betrokken verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat.

Verder wordt nog gewezen op de verplichting om artikel 24, lid 2 van Handvest na te leven wanneer de commissaris-generaal en de Raad het Unierecht ten uitvoer brengen, wat hier het geval is, zoals voorzien in artikel 51, lid 1 van het Handvest. Artikel 24, lid 2 bepaalt dat *“bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, [...] de belangen van het kind een essentiële overweging [vormen].”* Uit deze ruime bewoordingen volgt dat het beginsel van het belang van het kind speelt bij elke beslissing die aanzienlijke gevolgen voor deze minderjarige met zich kan meebrengen, ongeacht of de beslissing rechtstreeks is gericht tegen deze minderjarige. Deze vaststelling wordt bevestigd door artikel 3, lid 1 van het internationale Verdrag inzake de rechten van het kind, dat op 20 november 1989 is vastgesteld door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, en waarnaar de toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest uitdrukkelijk verwijzen. Volgens dat artikel 3, lid 1 moet bij alle maatregelen betreffende kinderen rekening worden gehouden met de belangen van het kind. Bijgevolg heeft deze bepaling in het algemeen betrekking op alle beslissingen en alle handelingen die kinderen direct of

indirect raken, zoals het Comité voor de rechten van het kind van de Verenigde Naties heeft opgemerkt [zie dienaangaande, Algemeen Commentaar nr. 14 (2013) van het Comité voor de Rechten van het Kind over het recht van het kind om zijn belangen de eerste overweging te laten vormen (artikel 3, lid 1), CRC/C/GC/14, punt 19] (HvJ 11 maart 2021, C-112/20, *M.A.*, pt. 36-38). Dus ook wanneer kinderen geen eigen beschermingsverzoek hebben ingediend, moet rekening gehouden worden met het belang van het kind. Dit geldt te meer wanneer krachtens artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de haar vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie zij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent, gelet op artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht. Uit overweging 18 van richtlijn 2011/95 volgt dat bij de beoordeling van het belang van het kind in het kader van een procedure voor internationale bescherming terdege rekening moet worden gehouden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van het kind – waartoe zijn gezondheid, zijn gezinssituatie en zijn opvoeding behoren – en met overwegingen van veiligheid. Een meer nauwgezette zorgvuldigheidsplicht is hier van tel, aangezien het ook niet vaststaat welke nationaliteit het kind heeft.

De situatie van verzoekster is fundamenteel gewijzigd sinds de bestreden beslissing werd genomen nu zij ouder is van een in België pasgeboren kind.

Alles in acht genomen, met name de bewijslast die op de commissaris-generaal rust met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, alsook de verplichting om rekening te houden het belang van het betrokken kind, ook al heeft dit kind geen eigen beschermingsverzoek ingediend, komt het de commissaris-generaal toe om te verifiëren of het in België geboren kind van de verzoekster eveneens over een beschermingsstatus in Griekenland beschikt.

Hierboven werd vastgesteld dat gelet op de beschikbare landeninformatie over de situatie van statushouders in Griekenland bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien en dat wat deze individuele omstandigheden betreft, de recente wetwijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken. In het verzoekschrift werd reeds gewezen op verzoeksters bijzondere kwetsbaarheid als zwangere vrouw en uit de bij haar eerste aanvullende nota toegevoegde documenten blijkt dat zij is opgenomen in de diabetesconventie van het UZ Leuven als diabetes type 2 patiënt. Verzoekster verklaarde bij de DVZ niet te weten of zij in Griekenland een AMKA en AFM nummer heeft ontvangen (AD, DVZ, Bijkomende M-vragen Griekenland, 4 november 2024).

Er kan in de huidige stand van zaken niet worden uitgesloten dat verzoekster, als persoon die hier om internationale bescherming verzoekt in België, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, Griekenland wegens haar bijzondere kwetsbaarheid als ouder van een pasgeboren kind, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

De situatie van verzoekster en deze van haar vroeggeboren kind in België dat specifieke medische opvolging behoeft en dat zonder beschermingsstatus in België verblijft, vormen immers een concreet en ernstig element dat kan wijzen op een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekster en haar gezin en dat nader moeten worden onderzocht.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 juli 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET